

7.

Největší bývají maličkosti

František přivázal oslíka ke stromu a sundal z něj džbán s mlékem, aby se nevyčila ani kapka. Dům, před kterým zastavil, byl pustý.

František zaklepal na dveře, a když se nikdo neozýval, vzal za kliku a vešel. V chudě zařízené světnici seděla žena. V náručí držela dítě, tiše mu zpívala,

a když melodie dozněla, rozhostilo se zvláštní ticho.

„Pozdraven buď náš Pán Ježíš Kristus, milá paní. Posílá mě Guiseppova žena ze sousedství a tohle vám posílá,“ řekl nesměle František a natáhl k ní ruce se džbánem.

„Děkuji vám, pane! Nemám moc peněz a mléko opravdu potřebujeme,“ řekla žena, položila dítě do kolébky a přikryla je tenkou dekou. Byl to chlapec, a i když ho překrásný zpěv uspal, na tvářích mu ještě neuschly slzy.

„Nemám pro Michaela nic k jídlu. Budí se zimou a pláče,“

omlouvala se žena.

„Mám venku teplou přikrývku. Určitě se vám bude hodit. A přidám k ní ještě i teplý kabát. Můžete jej prodat a koupit si za něj tolik mléka, kolik budete potřebovat. Ale mohu vás poprosit o jednu maličkost?“ pokračoval František.

„Můžete, jen nevím, jestli vám to budu umět oplatit,“ odpověděla s obavami žena.

„Přijďte na Štědrý den ke skalám za město k našemu klášteru ve skalách. Chceme oslavit narození našeho Pána.“ nadechl se František. „Víte, chtěl bych lidem ukázat, co jsem viděl ve Svaté zemi. Je to tam ještě chudší a obyčejnější než tady u vás. Představte si! Boží syn se asi narodil na tom nejchudším místě na světě! Ve chlévě mezi zvířaty. Chtěl bych lidem ukázat, že to tam bylo podobné jako u nás, a chybí nám dítě. Mohli byste oba přijít?“ prosil František.

„Ale to je maličkost. Ráda přijdu!“ odpověděla žena.